

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobkyně: **T. T. P.**, nar. X
státní příslušnost Vietnam
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců X
zastoupena advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2023, č. j. OAM-1240/BE-BE02-HA15-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci advokátovi Mgr. Ondřeji Fialovi se přiznává odměna ve výši 10 200 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť žalobkyně uvedla jako důvod žádosti pouze ekonomické důvody a zároveň neuvedla

skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo vážné újmě podle § 14a téhož zákona.

2. Z výpovědi žalobkyně totiž vyplynulo, že odešla z Vietnamu pouze z ekonomických důvodů, aby našla v zahraničí zaměstnání. O mezinárodní ochranu požádala proto, aby mohla v ČR zůstat a vydělat si finanční prostředky pro sebe a svou rodinu ve Vietnamu. Jiné důvody odchodu ze země původu a následného podání žádosti o mezinárodní ochranu nesdělila.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítla porušení procesního práva vyjádřit se ke všem důkazům, které vyplývá z § 36 odst. 3 správního řádu a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyni bylo znemožněno uplatnit námitky a argumenty, které mohou ovlivnit rozhodování správního orgánu. Tím bylo porušeno žalobkynino právo na spravedlivé projednání věci.
4. Správní orgány mají povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu mohou být podkladem rozhodnutí zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel občanem. Toto ustanovení promítá do vnitrostátního práva požadavek čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
5. V doplnění žaloby ustanovený zástupce žalobkyně namítl, že žalovaný posoudil jednotlivé důvody pro udělení azylu a doplňkové ochrany nedostatečně, a nedostal tak povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Žalovaný zjistil skutkový stav věci nedostatečně a v rozporu se skutečností, a proto dospěl ke zcela nesprávnému závěru, že nebylo prokázáno naplnění podmínek pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Odůvodnění napadeného rozhodnutí nesplňuje ani požadavky § 68 odst. 3 správního řádu.
6. Napadené rozhodnutí je také v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), např. usnesením rozšířeného senátu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010-107, č. 2289/2011 Sb. NSS, podle kterého správní orgán posuzuje žádost o mezinárodní ochranu na základě skutečností, které žadatel uvede nebo které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit. Žalovaný je také povinen v rozhodnutí uvést, proč je žádost zjevně nedůvodná z hlediska všech v úvahu připadajících zákonných forem mezinárodní ochrany.
7. Žalovaný ale v nyní napadeném rozhodnutí vůbec neposoudil, zda žalobkyně ve své žádosti neuvádí skutečnosti odůvodňující udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13, humanitárního azylu podle § 14 nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu. Povinnost posoudit tyto důvody vyplývá z kontextu judikatury Nejvyššího správního soudu.
8. V nyní posuzované věci nebyla splněna ani další podmínka pro aplikaci § 16a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, tedy že žadatel uvedl pouze ekonomické důvody. Žalobkyně v pohovoru uvedla, že uprchla z Ukrajiny před válkou do Německa. Nelze proto dospět k jednoznačnému závěru, že jediným důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu

byly ekonomické důvody. Nelze proto *a priori* vyloučit možnost udělení azylu nebo doplňkové ochrany z důvodu vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Rovněž nelze *a priori* vyloučit možnost udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

9. Žalovaný pochybil, pokud zamítl žádost jako zjevně nedůvodnou, aniž by se na základě řádně zjištěného stavu věci zabýval okolnostmi pobytu žalobkyně na Ukrajině a následného uprchnutí z Ukrajiny z důvodu válečného konfliktu a aniž by s ohledem na žalobkyniny osobní a rodinné poměry posoudil důvody pro udělení azylu, doplňkové ochrany nebo humanitárního azylu. V obdobných případech žalovaný žádosti jako zjevně nedůvodné nezamítá a řádně posuzuje možnost udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

10. Žalovaný zdůraznil, že vzal v úvahu skutečnosti, které žalobkyně tvrdila a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o zemi původu. Vycházel přitom z dostatečně zjištěného skutkového stavu a své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Je přesvědčen, že přijaté rozhodnutí odpovídá konkrétním okolnostem daného případu. Žalobkyně netvrdila a žalovaný nezjistil, že by žalobkyně měla relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany. V rámci správního řízení nevyplývalo nic, co by bránilo žalobkyni v podání žádosti před jejím zadržením a zajištěním Policií ČR. Žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit správní vyhoštění. Žalobkyně potvrdila, že v zemi původu neměla žádné problémy z důvodu své rasy, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité sociální skupině nebo politickému přesvědčení.
11. V replice zástupce žalobkyně uvedl, že tvrzení o snaze žalobkyně oddálit nebo zmařit vyhoštění je pouze nepodloženou domněnkou, a shrnul argumenty uvedené již v doplnění žaloby.

IV. Jednání před soudem

12. Při jednání dne 7. 2. 2024 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a odkázali na svá písemná podání.
13. Podle zástupce žalobkyně bylo zamítnutí žádosti podle § 16 zákona o azylu nezákonné. Pro takový závěr musí být náležitě zjištěn skutkový stav tak, že jiný důvod nepřichází vůbec v úvahu. Žalovaný nevyločil možné udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany.
14. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť žalobkynina žádost o mezinárodní ochranu byla zjevně účelová. To potvrzuje i rozhodnutí o nepropuštění žalobkyně ze zajištění ze dne 19. 12. 2023.
15. Zástupce žalobkyně namítl, že žalovaným zmíněné rozhodnutí o nepropuštění ze zajištění bylo vydáno až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a proto jej nelze zohlednit. Teoretickým důvodem, proč by v případě žalobkyně mohlo přicházet v úvahu udělení mezinárodní ochrany, je podle něj skutečnost, že žalobkyně pobývala na Ukrajině, odkud prchla a kde dosud probíhá ozbrojený konflikt. V řízení rovněž vyšlo najevo, že žalobkyně nemá cestovní pas a že bez dokladů měla pracovat někde v Berlíně, což evokuje, že by mohla být případně obětí obchodování s lidmi nebo vykořisťování.

V. Posouzení žaloby soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 15. 11. 2023; žaloba byla odeslána dne 30. 11. 2023), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
17. Žaloba není důvodná.
18. Žalobkyně brojí proti zamítnutí její žádosti o mezinárodní ochranu podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, podle kterého se žádost zamítne jako zjevně nedůvodná, *„jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody“*.
19. Z citovaného ustanovení vyplývají dvě podmínky: (1) žadatel uvádí pouze ekonomické důvody a zároveň (2) neuvádí skutečnosti, který by svědčily o tom, že mu hrozí pronásledování nebo vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Soud přisvědčil žalovanému, že tyto podmínky byly v posuzované věci splněny.
20. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla dne 5. 9. 2023 kontrolována cizineckou policií v areálu společnosti 3D-Lasertec s. r. o. v Domažlicích. Při kontrole nepředložila žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu v ČR. Následujícího dne bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění a byla zajištěna za účelem správního vyhoštění. Dne 7. 9. 2023 pak požádala o mezinárodní ochranu.
21. V pohovoru v rámci řízení o správním vyhoštění dne 6. 9. 2023 uvedla, že z Vietnamu odcestovala letecky v roce 2019 do Číny a pak se přes různé státy dostala za pomoci převaděčů do Německa, kde chtěla pracovat a vydělat si peníze. Dále vypověděla, že do ČR přicestovala dne 3. 9. 2023 autem z Německa, protože zde chtěla pracovat. K dotazu, zda chce dobrovolně vycestovat do Vietnamu, uvedla, že nikoliv, chce jet do Německa, kde bydlela u hranic s Holandskem a kde pracovala u jedné krajanky, které hlídala děti.
22. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 19. 9. 2023 žalobkyně uvedla, že je rozvedená a ve Vietnamu má dvě dospělé dcery, její zdravotní stav je dobrý a nemá žádné zvláštní potřeby. Dále sdělila, že dne 20. 8. 2021 odletěla z Hanoje na Ukrajinu za účelem zaměstnání. Pracovala tam jako dělnice v oboru elektroinstalace. V červnu 2022 utekla kvůli válce na Ukrajině vlakem přes Slovensko do Německa, kde v Hamburku pracovala jako chůva. Poté dostala zprávu, že v ČR nějaká společnost potřebuje lidi na úklid, domluvila se s nimi a krajanka v Hamburku jí koupila jízdenku na vlak. Dne 3. 9. 2023 přijela do ČR, nejprve do Prahy a poté do Domažlic, kde měla schůzku v té společnosti, která hledala lidi na úklid. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že by si chtěla v ČR najít práci a vydělat si peníze pro sebe a svou rodinu ve Vietnamu.
23. V pohovoru v rámci řízení o mezinárodní ochraně dne 25. 9. 2023 uvedla, že ze země původu odcestovala dne 20. 8. 2021 letecky do Kyjeva s platným pasem a vízem za účelem zaměstnání. V Číně nebyla, při pohovoru na Policii ČR lhala, protože se bála, že se dostane do vazby. Na Ukrajině pracovala v oboru elektrotechniky v továrně až do června 2022. Z Ukrajiny jela vlakem přes Slovensko do Německa, kde pracovala až do 3. 9. 2023. Dále vypověděla, že do ČR přicestovala proto, že zde dostala nabídku k práci a v Německu si vydělala málo. Na otázku, jak se dozvěděla o možnosti požádat o mezinárodní ochranu, uvedla: *„Nevím, ale ten tlumočník, co tlumočil na policii, mi řekl, že pokud zde budu chtít být, tak musím napsat žádost o mezinárodní ochranu.“* Jako důvod žádosti uvedla, že by zde chtěla

zůstat a najít si práci. Závěrem potvrdila, že uvedla všechny důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu.

24. S ohledem na skutečnosti sdělené samotnou žalobkyní v průběhu správního řízení nemá soud pochybnosti o tom, že byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalobkyně totiž v průběhu správního řízení skutečně netvrdila nic, z čeho by bylo možno usuzovat, že spadá pod definici uprchlíka nebo beneficiáře doplňkové ochrany. Jediné důvody, které uvedla, byly čistě ekonomické.
25. Žalovaný svůj závěr o zjevné bezdůvodnosti žalobkyniny žádosti odůvodnil přezkoumatelně a s ohledem na skutkové okolnosti posuzované věci zcela dostatečně.
26. V této souvislosti soud připomíná též ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), podle níž ekonomické obtíže (byť jistě mohou způsobovat žadateli reálné problémy v řadě oblastí života) nemohou založit důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany (viz např. usnesení NSS ze dne 8. 9. 2020, č. j. 8 Azs 85/2020-27, a judikaturu citovanou v jeho bodě 9, nebo usnesení NSS ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 185/2020-24, a judikaturu citovanou v jeho bodě 12).
27. Argumentace v doplnění žaloby válečným konfliktem na Ukrajině je pro účely mezinárodní ochrany zcela irelevantní, protože důvody pro udělení azylu i doplňkové ochrany jsou spojeny se selháním státní ochrany ve státě, jehož má žadatel občanství [srov. § 12 a § 14a odst. 1 zákona o azylu, čl. 2 písm. d) a f) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, a čl. 1A Úmluvy o právním postavení uprchlíků; pouze v případě osoby bez státní příslušnosti se posuzuje země dosavadního pobytu, což ale není případ žalobkyně]. Žalobkyně je státní příslušnicí Vietnamu, proto by musela tvrdit, že má odůvodněný strach z pronásledování nebo že jí hrozí vážná újma ve Vietnamu. Takové skutečnosti však netvrdila.
28. V této souvislosti je třeba připomenout též ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která vychází z toho, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel a z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází, správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí právě z žadatelovy žádosti, respektive z dalších jím uváděných tvrzení (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, nebo ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 448/2019-34).
29. Žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (např. usnesení NSS ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016-47, ze dne 16. 1. 2019, č. j. 8 Azs 239/2018-39, nebo rozsudky ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení konkrétního žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a proč. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí (např. usnesení NSS ze dne 19. 7. 2016, č. j. 7 Azs 78/2016-23, nebo již citované

usnesení č. j. 8 Azs 239/2018-39).

30. Pokud žalobkyně v průběhu správního řízení netvrdila nic, z čeho by bylo možno usuzovat, že jí hrozí pronásledování nebo vážná újma, nelze žalovanému vytýkat, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně blíže nezabýval situací v zemi původu. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (viz např. usnesení NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 Azs 334/2019-26, bod 10, nebo ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 29/2011-53, a judikaturu tam citovanou). Hodnocení konkrétní situace se vždy děje v návaznosti na skutková tvrzení žadatele. V tomto případě však žalobkyně žádnou újmu, která by mohla být relevantní z hlediska zákona o azylu, vůbec netvrdila.
31. Nedůvodná je proto také obecná námitka, že žalovaný neshromáždil přesné a aktuální informace. Informace o zemi původu slouží k ověření tvrzení žadatele. Skutečnosti tvrzené žadatelem o tom, že mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, se porovnávají s informacemi o zemi původu a na základě tohoto porovnání se učiní závěr, zda zde existuje přiměřená pravděpodobnost pronásledování nebo skutečné nebezpečí vážné újmy. V případě absence skutkových tvrzení, z nichž by vyplývala hrozba v zemi původu, však není co porovnávat a hodnotit (jedinou výjimkou by byl pouze případ tzv. totálního ozbrojeného konfliktu, který však ve Vietnamu nepochybně není). Z výpovědi žalobkyně je jednoznačné, že jediným důvodem její žádosti je přání zůstat v ČR za účelem výdělků. V takovém případě zde není žádné relevantní skutkové tvrzení, které by bylo možné vůbec myslitelně podřadit pod některý z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, a proto nebylo třeba shromažďovat podrobné informace o zemi původu.
32. V tomto kontextu je pak třeba nahlížet na zcela obecně formulovanou námitku porušení § 36 odst. 3 správního řádu, v důsledku čehož mělo být žalobkyni znemožněno uplatnit námitky a argumenty, které mohou ovlivnit rozhodování správního orgánu. Předně je třeba zdůraznit, že tuto námitku obecné nezákonnosti žalobkyně nespojila s žádnými skutkovými tvrzeními a neuvedla, jaké argumenty údajně nemohla uplatnit.
33. Dále je třeba připomenout, že žalobkyně byla v rámci pohovoru dne 25. 9. 2023 informována o tom, že podle § 36 odst. 3 správního řádu má možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, kterými bude zejména její žádost, poskytnutí údajů k žádosti, protokol o pohovoru a informace o zemi původu. Následně byla dotázána, zda chce být před vydáním rozhodnutí ještě jednou předvolána, aby se s těmito podklady osobně seznámila a mohla se vyjádřit. Žalobkyně odpověděla, že se nechce s podklady seznamovat a vyjadřovat se k nim. Z tvrzení žalobkyně ani správního spisu neplyne, že by zmíněné otázce neporozuměla nebo že by na ni byl činěn nátlak.
34. Pro posouzení, zda popsáním postupem žalovaného mohlo dojít k porušení procesních práv žalobkyně, je v nyní posuzované věci podstatné, že informace o zemi původu byly s ohledem na absenci relevantních skutkových tvrzení v zásadě formalitou. Jak již soud uvedl výše, žalobkyně netvrdila žádnou újmu, která by jí ve Vietnamu mohla hrozit, proto zde nebyl žádný „azylový příběh“, který by bylo třeba porovnávat s informacemi o zemi původu. Stěžejní pro výrok rozhodnutí byla samotná žalobkynina výpověď, která nezavdávala žádných pochyb o její (ekonomické) motivaci k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vlastní tvrzení byla žalobkyni bezpochyby známa, neboť je sama učinila. Žalobkyně měla přitom dostatečný prostor pro vyjádření všech podstatných skutečností. Netvrdí přitom, že by se následně po pohovoru domáhala seznámení s podklady rozhodnutí nebo vyjádření, a

že jí to bylo upřeno. Ani v žalobě nezmiňuje žádné skutkové tvrzení, které chtěla v průběhu správního řízení vyjádřit, ale nemohla tak učinit.

35. S ohledem na popsané skutkové okolnosti posuzované věci soud neshledal, že by se žalovaný dopustil takového pochybení, které by mělo za následek porušení žalobkyniných procesních práv, a mohlo tak mít vliv na zákonnost rozhodnutí.
36. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v námitce, podle které se měl žalovaný výslovně zabývat tím, zda nebyly ve věci splněny podmínky § 13, § 14 nebo § 14b zákona o azylu. Žalobkyně přehlíží výslovné znění zákona, neboť podle § 16 odst. 4 platí, že *„Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“* Usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 6/2010-107, na něhož žalobkyně odkazuje, se vztahuje k již neúčinnému znění zákona o azylu, které takovou výslovnou úpravu neobsahovalo, a proto není pro nyní posuzovanou věc příléhavé.
37. Krom toho, humanitární azyl lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele, tzn. např. osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou. Žalobkyně ve správním řízení neuvedla žádná skutková tvrzení, pro která by se žalovaný vůbec měl zabývat tím, zda žalobkyně případně nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu (srov. např. usnesení NSS ze dne 23. 1. 2023, č. j. 10 Azs 321/2022-26). To platí tím spíše i pro posouzení podmínek § 13 a § 14b zákona o azylu, které předpokládají, že žadatel je rodinným příslušníkem (v tam upřesněném smyslu) azylanta (tj. osoby, které byl udělen azyl), resp. osoby, které byla udělena doplňková ochrana. Žalobkyně rodinným příslušníkem takových osob bezpochyby není a ani to netvrdila.
38. Ve světle výše uvedeného soud nemá žádné pochybnosti o tom, že žalobkynina motivace k podání žádosti o mezinárodní ochranu byla pouze ekonomická. Výše popsané okolnosti podání žádosti o mezinárodní ochranu až po zadržení Policií ČR, zajištění a zahájení řízení o správním vyhoštění pak závěr o ekonomické motivaci žalobkyně k podání žádosti dokreslují a potvrzují. V případě snahy nalézt v ČR zaměstnání bylo ovšem namístě, aby žalobkyně řešila svou situaci v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu cizinců, kteří nezískali či pozbyli pobytové oprávnění (viz např. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003-46, č. 18/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, či usnesení ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Azs 264/2016-59).
39. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný zjistil stav věci v rozsahu, který byl potřebný pro posouzení podmínek aplikace § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, jeho závěr o zjevné nedůvodnosti žalobkyniny žádosti je souladný se zákonem a je dostatečně odůvodněný.
40. Závěrem soud doplňuje, že námitka, podle níž by žalobkyně mohla být obětí obchodu s lidmi, protože nemá cestovní doklad, byla uplatněna poprvé až při jednání před soudem, tedy po žalobní lhůtě, a proto je opožděná. Pouze nad rámec nezbytného odůvodnění soud doplňuje, že z výpovědi žalobkyně nevyplývá žádný náznak, že by byla obětí obchodu

s lidmi. Naopak její tvrzení svědčí o dobrovolnosti vykonávané práce v Německu, kde pracovala jako chůva u jiné Vietnamky, která jí dokonce zaplatila vlakovou jízdenku do ČR. Obdobně ani z žalobkynina popisu zaměstnání v továrně na Ukrajině nevyplývá, že by byla k práci nucena nebo byla vykořisťována. Krom toho, žalobkyně v rámci pohovoru uvedla, že pokud by v ČR nenalezla práci, vrátila by se do Německa pro cestovní pas. Je tedy zřejmé, že cestovní pas jí nebyl nuceně odejmut.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

41. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
43. Odměnu zástupce ustanoveného žalobkyni platí stát. Výši odměny soud určil v celkové částce 10 200 Kč. Tato částka se skládá z odměny ze tří úkonů právní služby (příprava a převzetí zastoupení; doplnění žaloby; účast na jednání), tedy 3 x 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], paušální náhrady hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Repliku soud neuznal za účelně učiněný úkon, neboť její obsah pouze shrnoval argumenty již uvedené v doplnění žaloby. Zástupce není plátcem DPH. Odměna ve výši 10 200 Kč bude zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. února 2024

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

